

Μέρα με ήλιο θα φύγετε καθάρματα

της Δάφνης Σφέτσα

1

Ο Παύλος δολοφονήθηκε. Αντί για σιγή, επιτρέψτε μου για ένα λεπτό να κλάψω, ένα λεπτό να φοβηθώ. Μονάχα ένα λεπτό. Πού φτάσαμε και πού οδεύουμε κύριοι; Ένα λεπτό, μια αιωνιότητα, ένας αιώνας αγώνων, κόκκινων κατακτήσεων, κόκκινων από το αίμα των νεκρών, “ναι σε όλα” και ένας αιώνας σβήνεται από το χάρτη. Ενός λεπτού σιγή για τον αιώνα που πέθανε, για τον αιώνα που πια δεν ζει.

Μέρα με τη μέρα νικάνε οι κακοί. Κι απέναντί τους ένα διαιρεμένο εμείς να ξεσκίζει τις σάρκες του. Οι φτωχοί τους πιο φτωχούς, οι πιο φτωχοί τους περισσότερο, πάτος στη φτώχεια δεν υπάρχει, ούτε στην εξαθλίωση. “Ως πού θα φτάσει αυτή η ιστορία;” το ερώτημα γυρίζει από στόμα σε στόμα μα αυτή η ιστορία προορισμό δεν έχει, το ταξίδι είναι που μετράει και το ταξίδι αυτό δεν έχει τέλος. Θα συνεχίζει όσο οι επιβάτες παρακαλάνε τα στοιχεία της φύσης για να βρουν απάνεμο λιμάνι. Όσο τις σάρκες μας ξεσκίζουμε, προσδοκώντας ανάσταση νεκρών και ζωή αιώνια αμήν. Μα αυτή η ζωή μας έλαχε κι αν δεν την κερδίσουμε μόνο από πόνο θα καταλάβουμε.

2

Ουαί υποκριτές. “Να τεθεί εκτός νόμου”. Ποιου νόμου; Μήπως καλύτερα να τεθεί εκτός πράξης νομοθετικού περιεχομένου; Σε ένα άρθρο φέρτε το κι αυτό αλήτες φαρισαίοι. Τάχα δεν υπάρχουν οι νόμοι που απαγορεύουν να δέρνεις, να ληστεύεις, να πουλάς προστασία, να πουλάς ναρκωτικά, να μαχαιρώνεις, να σκοτώνεις, να συστήνεις εγκληματική οργάνωση που τα κάνει όλα και συμφέρει -εσάς συμφέρει, το κράτος έκτακτης ανάγκης σας, τα σάπια οράματά σας... Ειρωνία ο νόμος δεν γουστάρει ανθρωποκτονία και μέχρι στιγμής ακόμη ανθρώπους θεωρεί και τους μη Έλληνες. Μην πω: ανθρώπους θεωρεί ακόμη μέχρι τώρα τους φτωχούς. Μα ποιος θα τον εφαρμόσει; Ποιος θα βρεθεί να τους δικάσει;

Γελοία υποκείμενα. Τόσες μαρτυρίες, τόσα βίντεο και φωτογραφίες, τόσα περιστατικά που κολαούζο δεν θέλουν για τη συνεργασία αστυνομίας και χρυσής αβγής, ένοπλο τμήμα της έχουν καταντήσει τα πρωτοπαλικάρα σας με τα μηχανάκια, με τη δική σας ανοχή, με τις δικές σας ευλογίες. Οι γιατροί τώρα ακούστηκαν, έστω μια φωνούλα, τόσα χρόνια όμως φωνάζουν για τις επιθέσεις, την “προπόνηση” για την δολοφονία του Παύλου στα σκουρόχρωμα κορμιά των ξένων. Ξένιος Δίας η απάντησή σας και τώρα έρχεστε να μιλήσετε για νόμο.

Για ποιο συνταγματικό τόξο μιλάτε ρε; Του Συντάγματος που σαν όρνια βάλατε κάτω και ξεσκίσατε; Επιστρατεύσατε ακόμη και τα δέντρα που αναζητούσαν λίγο ουρανό και τώρα τάχα παραδίνετε μαθήματα δημοκρατίας; Για ποια δημοκρατία τολμάτε και μιλάτε; Τη Δημοκρατία που ο πρωθυπουργός λογαριασμό δεν δίνει παρά μονάχα στους φίλους, Έλληνες και ξένους (ναι εδώ δεν έχει ρατσισμό και ελληνική ανωτερότητα), εφοπλιστές, κατασκευαστές, πετρελαιάδες, καναλάρχες, ομαδάρχες. Για ποια Δημοκρατία; Των κρατικών απαγωγών σε βάρος πολιτών μέσα στο μαύρο της νύχτας στην Χαλκιδική για ένα κομμάτι χρυσό στα χέρια κατασκευαστών, καναλαρχών, του άρχοντα των διοδίων; Για ποια Δημοκρατία τολμάτε να μιλάτε; Τη Δημοκρατία που κλείνει πανεπιστήμια και νοσοκομεία,

ορχήστρες, ραδιόφωνα και σχολεία και στη θέση τους ανοίγει στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους δικούς μας μαύρους, στις δικές μας φυτείες, στο δικό μας Νότο με τους δικούς μας λευκούς κουκουλοφόρους; Τη Δημοκρατία της διαπόμπευσης οροθετικών γυναικών; Τη Δημοκρατία της αυτοκτονίας, της ανεργίας, της μετανάστευσης, τη Δημοκρατία της μαζικής απόγνωσης, των συσσιτίων μόνο για τους εξαθλιωμένους έλληνες που εσείς εξαθλιώσατε και για φταίχτη δείξατε αυτόν που στην τσέπη έχει ακόμα πιο λίγα;

Ο μόνος νόμος που γνωρίζετε είναι της ζούγκλας και σεις δεν είστε παρά λαθροκυνηγοί, σκοτώνετε ψυχές και τις κορνιζάρετε να στολίζουν τα γραφεία σας. Τώρα λέτε θα θέσετε εκτός νόμου τις καραμπίνες σας και περιμένετε από μας πιστοποιητικό φρονημάτων. Να καούμε στην κόλαση καλύτερα χίλιες φορές.

3

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη βία από τη βία της φτώχειας. Κι αυτήν την έχει εργολαβία το κράτος, συμφωνώ κυρ φαήλε, μάνα και πατέρας της βίας είστε, της πιο σκληρής και αδυσώπητης, της βίας στα κορμιά μας, στις ψυχές μας, στο δρόμο που δέρνετε ανάπηρους που διαμαρτύρονται γιατί στον καιάδα τους πετάτε ως σπαρτιατολάγνοι που στε, στο σπίτι που δεν έχει το ρεύμα να πληρώσει και το κόβετε, στο παιδί που αφήνετε στο πεζοδρόμιο να τρυπιέται γιατί το σχολείο του έκλεισε τις πόρτες, στη γειτονιά που ένα στέκι έχει να αντιστέκεται στο φασισμό και το κλειδαμπαρώνετε, το κάνετε σημαία στη μάχη για την επιβολή της νομιμότητας αποδεικνύοντας ακριβώς τι εννοείτε: για σας νομιμότητα είναι ο Καιάδας όπως ανά τους αιώνες ντύνεται, βία είναι ο Σπάρτακος, όπως ανά τους αιώνες αντιστέκεται.

Πέφτετε από τα σύννεφα τάχα μου για τους επιγόνους των Ναζί, δικοί σας βουλευτές όμως δεν ψήφισαν για άρση ασυλίας του κατσαρίδα κι εκεί δεν είδα την πυγμή του ηγέτη. Διαγράφετε με μια κίνηση του χεριού όποιον δεν υπακούει στις εντολές των “δανειστών”, στις εντολές ελλήνων και ξένων με φράγκα αλλά όσοι κλείνουν το μάτι στους επιγόνους, το “αδερφό σας κόμμα” που έλεγε ο εγκληματίας των βορείων, υπεύθυνος του κόμματός σας, με το οποίο συνεργασία αποζητά ο στρατηγός άνεμος, γι αυτούς δεν έχει αρχηγικές μαγκιές του μονόφθαλμου. Τη δουλειά τους (σας) κάνουν κι αυτοί, γεμίσαμε λαγούς με πετραχήλια. Σας προβληματίζουν οι Ναζί μόνο για τα ποσοστά που σας παίρνουν, ψηφοθηρία στα σανατόρια, ψάχνετε ψηφαλάκια μέσα σε φούρνους, ανάμεσα από σαπούνια.

Το σάπιο φρούτο δεν ωριμάζει, πιστέψτε το πια που να με πάρει ο διάολος.

4

Αν δεν κοιτάς εκεί που θες να πας, θα πας εκεί που κοιτάς, λένε μα δεν απαντούν: αν όλοι οι δρόμοι πάνε στην κόλαση, εσύ πού να κοιτάς; Μεγαλοστομίες, ταρατατζούμ και φληναφήματα. Ας είμαστε ρεαλιστές. Έτσι είναι η κατάσταση, τα πράγματα δεν αλλάζουν.

Περπάτα στα σκοτεινά σοκάκια του ρεαλισμού. Και οι μαύροι ακόμη στις φυτείες μαστιγώνονται, στα παζάρια εξαγοράζονται, στις στάσεις των λεωφορείων απαγορεύεται

να καθίσουν -ελπίζω να έχουν εισιτήριο. Μάταιο να σηκώσουν κεφάλι, τα πράγματα δεν αλλάζουν.

Και οι γυναίκες απ το σπίτι απαγορεύεται να βγουν, απαγορεύεται να μιλήσουν, να ντυθούν, να ψηφίσουν, να εκλεγούν, να ανασάνουν. Μάταιο να σηκώσουν κεφάλι, τα πράγματα δεν αλλάζουν.

Και στις εξορίες ακόμη πέτρες κουβαλάνε, οι λεπροί στέλνουν φιλιά από τη Σπιναλόγκα, τα βιβλία παραδίνονται στις φλόγες, η εφημερίδα κρύβεται πίσω από το μανίκι, το παιδί πεθαίνει μετά από 48 ώρες δουλείας.

Περπάτα στα σκοτεινά σοκάκια της πρόσφατης ιστορίας του ανθρώπου. Πριν δώσει το αίμα του για ένα οχτάωρο, μία αργία, για μια ισότητα, για μια ελευθερία, το κεφάλι του σήκωσε και είδε: όλοι οι δρόμοι στην κόλαση οδηγούν. Η πυξίδα δείχνει μονάχα την πυρά, έτσι ήταν πάντα, ας είμαστε ρεαλιστές.

Μια ηλιαχτίδα τρύπωσε και ο Παύλος ανά τους αιώνες δεν έδωσε το αίμα του για το τίποτα.